

II. Членове-тѣ се изхвърлятъ и не се ставятъ.

¹⁾ Предъ общи-тѣ имена, зети въ неопредѣленъ смислъ и когато предъ тия слова се нахожда тѣхно-то прилагателно имя. — На Пр: — *Cet homme n'est pas dépourvu de grands talents* а не *des grands talents* —

²⁾ Предъ количественни-тѣ нарѣчія Н. П: *Cet homme a beaucoup de chagrin, peu de courage.*

Забѣлка). Но подиръ нарѣчїе количества **bien** стави се членъ. Н. П: *Il y a bien du chagrin, bien du courage* и пр.

³⁾ Предъ общи-тѣ имена, кога означаватъ восклицаніе или питање. Н. П. *O rives du Jourdain, ô champs aimés des cieux!* (о брегове Йордански, о полѣни любезни на небеса-та!)

⁴⁾ Предъ общи-тѣ имена, кога они сж допълненіе на предлогъ **en** Н. П: *Être en ville, raisonner en homme sensé* и проч.

⁵⁾ Предъ общи-тѣ имена, кога они се съединяватъ съ глаголы-тѣ: **faire** и **avoir** и друг: за израженіе на нѣкоя неопредѣленна мисль. Н. П: *avoir envie, faire peur, tenir parole.*

⁶⁾ Предъ имена-та които сж употребени като допълненія, но въ отрицателни предложенія На Пр: *Je ne bois point de vin.* — А въ утвърдително предложеніе трѣба да се каже *je bois du vin.* (а не *de vin.*)

⁷⁾ Кога се съединяватъ общи-тѣ имена чрезъ предлози-тѣ **à** и **de** съ преднѣ-то слово за да назначатъ состояніе-то или положеніе-то на нѣкой предметъ Н. П: *Ta-batière d'or, table à miroir, lit à colonnes* и пр:

